

МЕЧОКЪ ВОДЕНИЧАРЪ

Мръкнало се. Воденичарътъ, записанъ около огнището, си варѣлъ сладка гостбика.

На вратата се изправилъ единъ мечокъ — голѣмъ, голѣмъ, какъвто воденичарътъ не билъ виждалъ.

— Добъръ вечеръ, воденичарко!

— Добъръ вечеръ. Какво те носи насамъ?

— Дойдохъ да поговоря малко съ тебе.

— Добре, да поговоримъ. Почакай само да сваря гостбиката.

Седналъ мечокътъ и зачакалъ. Сварилъ воденичарътъ гостбиката, дигналъ гърненцето отъ огъня, оставилъ го настрана да поизстине. Взелъ столче и седналъ срещу мечока.

— Какво искашъ да поговоримъ?

— Знаешъ ли какво? Решилъ съмъ да стана воденичаръ. Много ми харесва тоя занаятъ. Много е лекъ и много е добъръ. Не иска никакво тичане. Тъкмо работа за мене.

— Добре си се сътилъ. Но знаешъ ли, че нашата работа не е лека?

— Не е много тежка. Щомъ я работишъ ти, и азъ ще мога.

Уплашилъ се воденичарътъ. Разбралъ той, че мечокътъ иска да му вземе воденицата.

— Другъ пътъ билъ ли си воденичаръ? — захитрувалъ воденичарътъ.

— Не съмъ билъ никога, — отговорилъ мечокътъ, — но омръзна ми да скитамъ. А тукъ какво има да правя! Ще седя, ще гледамъ какъ житото тече отъ коша на камъка и ще се разговарямъ съ мливаритъ. Дотегна ми да живѣя самъ.

— Хубаво. Ами кжде ти е воденицата?

— Какъ кжде е? Това не е ли воденица!

— Да. Но тя е моя.

— Нищо, че е твоя. Тя ще бжде моя.

— Ами азъ какво ще правя?

— Прави каквото знаешъ!

— Добре. Щомъ толкова искашъ да станешъ воденичаръ, почакай да ти покажа какво трѣбва да пра-